

Uši a Vítr

Měsíční noviny

festival Krákor speciál

červen 2013

vydává občanské sdružení Proximus v nakladatelství Vetus Via, s podporou přátel a spřízněných duší

„Nestačím li na verš s dechem, přidám slovo“

*Miroslav „Miky“ Marusjak (1960, Olomouc) vystudoval stavební průmyslovku, ale po absolutoriu nastoupil, ze vzdoru k tehdejšímu režimu, do lesů jako dřevorubec. Později se mu (na více než čtvrt století) stává druhým domovem železnice, v současnosti pracuje na olomouckém nádraží jako signa-
lista („Pokud duní koleje, slyším underground“). V roce 2009 vydal sbírku básní „Jenom jako“ a r.
2012 „Dunění ticha“, svojí tvorbou je zastoupen v česko-americkém almanachu „Prchavé domovy“
a je zakladatelem hudebního uskupení Poetic Band. V Olomouci pořádá Alternative fest a působí
jako dramaturg festivalu poezie Ostrovy bez hranic.*

Ponorkou lékař Miky Marusjak, brněnský klub Boro, 2012, foto archiv

radikální obrat. Něco změním, něco vyškrtám, přehážu pořadí, a ejhle, najednou je to čtivé! Některé básně prostě musí „uzrát“. Stejně jako když utrhneme jablko, může být kyselé, trpké, za měsíc, za dva, už je krásně zbarvené, šťavnaté, chutné. Říkám si: Piš srozumitelně, tak jak ti zobák narostl, nepiš intelektuálně, odlož donkichotský komplex, žádné rozvláčné babrány, snaž se o hutné, úderné verše, které zní. Čtenáři nejsou idioti, fakt nejsou! Jak se mi to daří nebo nedaří, ať posoudí posluchači, klidně ať hodí kamenem.

Zvolila jsem nepřesný výraz pro tu „melodii“, promiň, měla jsem na mysli spíš „naladění“ při psaní, takový ten zlatavý poprašek sbůry. Může to člověk něčím zničit?

Jestli mám v sobě melodii? To nevím, jsem muzikantský antitalent, mám hudební hluch. Píšu tak, jak to cítím. Někdy, když si po sobě báseň přečtu, tak vím, že na určitý verš blbě stačím s dechem. Buď ho zkrátím, nebo přidám slovo, asi tím vylepším ten rytmus. Blues se mi vždy líbilo. Teď jsem psal nějaký texty pro PBK Blues, kapelu z

Havířova. Dokonce jsem počítal slabiky v jednotlivých verších, aby jim to sedělo. Mám raději volný verš a frázování... A jestli je možné tu melodii ztratit? Nevím, píšu na papír, ne přímo do PC. Pokud se mi to nelíbí, tak papír jednoduše zmuchlám a hodím do koše. Někdy, když ten papír někde založím a vrátím se k němu po čase, může nastat

„Melodii“ v sobě může člověk skutečně zabít. Já mám osobně tuhle zkušenost z manželství. Sice jsem hodně četl, ale neměl pocit ani potřebu se nějak básnický vyjadřovat. Potom ze mě lezly upoceně sračky. Známe také kumštýře, mimo básníků třeba muzikanty nebo malíře, u kterých tento dar ubil chlast. Sice pořád tvoří, ale nic nového, stále přešlapování na místě... Ezop kdysi na-

psal „Pokud se příliš pevně chytíš stínu, dávej pozor, aby ti neunikla podstata.“ To platí dodnes.

Z Tvé tvorby cítím hodně radosti, přívál životní energie. Na vystoupeních s Poetic band to bylo vždycky znát. A je to rozhodně obohacující zážitek pro posluchače (či čtenáře). Ale jak to máš doopravdy? Je pro Tebe básnictví potěšením anebo trpíš? Jsou básníci, kteří vnímají „vidění“ jako břemeno, tíbu, znám dost takových, pro něž znamená psaní „celý život“ a nejsou třeba úplně schopni běžně fungovat. Co Ty? Narážím teď trochu i na jednu z Tvých haiku: Hluboko ve mně / znějí tesklivé písně / nevzpívané... /

Většinou u sebe nosím prázdné hospodské účtenky, a když mě něco zaujme, napadne, vyslechnu inspirující historku, dělám si poznámky. Taky využívám mobil, napíšu si nápad jako textovku a uložím do konceptů. Nejsem z těch, kdo si sednou k čistému papíru nebo PC a řeknou si, „Tak, a teď napíši báseň, povídku“. Nemyslím si, že bych trpěl nějakým břemenem, spíše básně jsou ventilem. Musím ze sebe vyřvat nasranost, splín, svůj pohled na určitou událost nebo pocity pohody a radosti. Dřímá to ve mně a musí to ven, o tom ta báseň je...

Poetic band vznikl jako doprovod k Tvým autorským čtením? Působíte v tomto hudebním uskupení jako kamarádi, lidi, co se na sebe můžou spolehnout. Tvoříte věci společně nebo jsi ten, kdo udává „notu“?

Měl jsem nejrůznější hudební seskupení jako doprovod k textům. Vždy to byli lidé, nějakým způsobem spojení s Ponorkou. „Ponorkový lékař“ se snažil, aby posluchači netrpěli „ponorkovou nemocí“. Nářez na elektrické kytary, různé pazvuky přes počítač, já jako performer do toho vyřvával své texty. Pouštěl jsem do publika nafukovací balónky, házel role hajzlpapíru, zrní, seno, vlašťovky, posrané slipy... Vždycky po vystoupení zůstal po nás na podlaze šílený bordel. Pak jsem vystupoval pouze se Střevlíkem, který hrál na el. kytaru. Táhneme to spolu od „PL“. Většinou donesu texty a Střevla dodá hudební nápad. Trochu jsme se zklidnili, žádný šílený big beat, místo elektriky akustická kytara. Houslista „hanácké Pagani-ni“, Cipisek z Hynkových zámků, do toho kouzlí buď paličkou, nebo smyčcem. Používáme i obrácený postup. Střevlík vybafne: „Miky, máš nějakou báseň, která by se hodila k tomuhle mo-

tivu?“ Zahraje melodii, já vyhrabu text a zkouším to nějak sladit... Ohledně hudebního provedení se spíše mezi sebou dohadují muzikanti, do toho jim moc nekecám. Máme natáčet CD, asi se bude jmenovat DUNĚNÍ TICHÁ, ještě nevíme, zda to bude jen jako dárek pro přátele nebo to někomu nabídneme k distribuci. Nahrávací studio už máme zamluvené...

Píšeš poesii i prózu, mj. haiku – to je nejtradičnější způsob japonské poezie, neodlučně spjaté s přírodou. Čerpáš právě zde svoji Inspiraci – z přírody? Máš Tě dost spojeného s Ponorkou, s Olomoucí, tedy s městem (třebaže Olomouc je ve všech směrech mimořádná a nedivím se Ti). Ale kdyby sis musel vybrat, kde žít, ve městě či v přírodě, čemu bys dal přednost?

Vznik haiku se datuje do druhé poloviny 17. století v klášterech japonských mnichů. V Evropě se tato básnická forma začala uplatňovat na přelomu 19. a 20. století. Asi by se japončikům ještě více rozšířily oči, kdyby četli, co páchám. Nazval bych to „haikové aforismy“.

Přišlo mi na mysl
léčit mindráky světa
Suším dobromysl

Byt paneláku
zlatá klíčka prázdnoty
Vlnost za ploty

Dát prostor duši
Spoléhát na svobodu
nekalit vodu

Příroda byla v původním haiku stěžejní. Ne, že bych tyto motivy nepoužíval, ale třeba taky vzájemné mezilidské vztahy... Přírodu mám rád, nejsem žádný šílený ekologický aktivista nebo zelený, ani vegetarián. Způsob, jakým komunikujeme s přírodou a s lidmi, je obrazem našeho ducha... Rybařím, s udicí prochodím km podél řek nebo někdy sednu jen tak k rybníku. U vody si člověk nádherně vyčistí hlavu a vůbec nezáleží, zda něco chytanu... Mám kamaráda mykologa, a když jdeme spolu do lesa, tak to je lahůdky. Rozpozná kdejakou „prašivku“, ví, zda je jedlá a jak ji nejlépe kulinářsky upravit. Dle možností se snažím jezdit na vandry, takže klasika, spaní pod širákem nebo ve stanu. Osmkrát jsem se stěhoval, bydlel v domku na vesnici se zahradou a zvířectvem, taky v paneláku. Vyhovuje mi Olomouc, díky parkům poměrně

dost zeleně a kousek do lesů. Pak přátelé, Ponorka a další kulturní zařízení a nálevny. Na samotě u lesa bych tohle asi neměl. Navíc takové místo je většinou špatně dostupné co se týká dopravních spojů a řidičák nevlastním.

Jak se žilo za bolševismu, v totalitě, jež „viděla rudě“ téměř každého člověka tvořivého, k životu mírumilovného a svobodomyslného? Neměl jsi tendence vzpírat se nesvobodě?

Právě v Prchavých domovech* (v „Mládí je výhra“) popisují své postoje. Popisovat, že se psalo jednostranně a ještě rudou barvou, je zbytečné. Kloudné knihy moc nevycházely a v hudbě spíše popíkové sračky. Verše i prózu jsme opisovali na psacích strojích přes průklepáky, nahrávky se šířily na kazetách nebo magnetofonových kotoučích. Svobodný byl člověk i v nesvobodě, pokud se nenechal sešněrovat uniformním myšlením. Vydával jsem samizdatový časopis, poslouchal hudbu, co se mi líbila. Spíš to byly takové spiklenecké koncerty, které nebyly oficiálně organizovány, schovaly se většinou pod hlavičkou „fotbal klub“ atd. Nechodil jsem k volbám, snažil jsem se žít svůj život, nenechal se smýkat a manipulovat davem. Prožíval jsem si své „útěky do sobot a nedělí“, kdy jsme prchali na víkend do lesů. Nedělám si žádné iluze, časem člověk zjistil, kolik bylo práškačů v trampingu, undergroundu, Chartě..., takže jsme byli pěkně podchycení a často dostávali předvolání. (*Prchavé domovy, česko-americký sborník o vnitřních a vnějších exilech, vyd. 2010, v zastoupení deseti českých autorů a tří zahraničních, kteří vystupovali v témže roce v rámci festivalu Ostrovy bez hranic)

Jak se odpouští práškačům? S někým se přátelíš, prožíváš společné věci, máš pocit důvěry a sounáležitosti, a pak se dozvíš, že vás ten člověk celou dobu udával. Co to v Tobě vyvolává? Ty na mě působíš jako velmi přátelský a loajální člověk, jak se s takovými podlostmi vyrovnáváš? (s podlostmi, které jsou bohužel trvalou součástí společnosti, nehledě na režim...)

Odpovím Ti napřed zase v haiku:

V oku tříska
Břevno charakteru
halasně vříska

Ta známá biblická tříska v oku bližního. Co tam mám já? Jak mě vidí ostatní? Jsou lidé, kteří se k problému postaví-

Cipísek, Míky a Střelíček – Poetic Band, klub Boro - Brno, 2012, foto archiv

li čelem. Vysvětlili, proč tak jednali, co je dotlačilo, donutilo ke spolupráci. Omluvili se. Beru to. Těžko soudit, já jsem v jejich situaci nebyl a nevím, jak bych se zachoval na jejich místě. Můžu se hrdě bít v prsa a říkat: „Tohle nikdy, tak bych nejednal!“, ale víme to určitě? Občas chodím na pivo s jedním pětasedmdesátiletým pánem. Tykáme si, říkámu Pepo. O své spolupráci mi vyprávěl, i proč podepsal. Vždycky si spolu dobře pokecáme o přírodě, velmi rozumí myslivosti. Je hodně obohacující. Vyhýbáme se politickým debatám, máme naprosto odlišné názory, ale respektujeme se. Snažím se být pozitivní, nechci hledat rozdělení, ale sjednocení. Spíše mi vadí jedinci, kteří všechno zatloukají, „já nic, já muzikant!“. Když dotyčného potkám, tak si maximálně řekneme Ahoj, protože pozdravit je slušnost. S takovým rozhodně na pivo nechodím. Pokud se ještě navíc chovají povyšně, nabubřele, stejně jako za bolševika, tak to pak řvu a prskám. Rozhodně si nenechám srát na hlavu a takového člověka pošlu do prdele!

...uprostřed těchto třenic
vepřoknedlové bicepsy působí silácky
rázné nadávky hezky od plic
snadno může dojít i na facky...
V Prchavých domovech je Tvoje pasáž po-

jmenovaná „Mládí je výhra“, to si skutečně myslíš? chtěl bys být znovu mladý (dejme tomu mít dvaadvacet let) a žít v dnešní době, kterou charakterizují virtuální vztahy, bezduchý materialismus, konzum, tunelování, kam se podíváš, totalita obálek a diplomů, lhostejnost k vyšším hodnotám, k umění, k pravdě....(výčet do ∞)? – nemáš třeba někdy strach, že tohle všechno je brožba pro lidství?

„Mládí je výhra“ jsem psal jako vzpomínku na své mládí (to je hrozné, mluvím jak nějaký dědek...). Tehdy jsme chtěli být volní, neshrbení, nespoutaní, svobodní. To platí i dnes! Říká se: „Mít dnešní rozum a mít tak dvacet...!“ Své mládí si prožívám stále, není důležité, kolik je ti let, spíše dnes „tam mě bolí, tam mě píchá, někdy špatně se dýchá...“. Říkáš, mít dvaadvacet? Mám dceru, která studuje a je jí třiaadvacet. Dmu se „otcovskou pýchou“, že jezdí na různé festivaly se mnou a kapely, co poslouchám, se jí líbí, vůbec si nemyslí, že je to hudba pro staré fotky. Každá doba má svoje. Nejsem žádný staromilec. Albert Einstein se k tématu modernizace vyjádřil takto: „Obávám se dne, kdy vývoj technologie předčí vzájemné lidské vztahy. To potom svět bude mít GENERACI IDIOTŮ“. Moderní tech-

nologie nám usnadňuje život, pokud se jimi nenecháme zotročit a nestaneme se závislými. Hodně spěchu a modernizace odlidšťuje. Nic nenahradí osobní kontakt. Už ani neumíme psát dopisy nebo Vánoční a Novoroční přání. Vše se řeší přes maily nebo sms-ky.

Tímto viděním reality, „takové jaká je“, citlivý člověk často upadá do pocitů beznaděje, vyčerpání, otázek, jestli to, co dělá, má vlastně nějaký smysl. Jak jsi na tom Ty? Máš nějaký „recept“, jak se při takových pádech znovu zvednout?

Každý z nás jistě zažívá vzlety i pády, smutky a radosti. Pokud nejsme lhostejní k realitě, tak beznaděj a marnost spíše vystřídá pocit nasranosti. Hlavně neztratit radost! Možná to zní jako omílaná fráze nebo banalita, ale radujeme se z malých věcí! A to, co se nám nepovedlo, co jsme zkonili, udělali blbě, berme jako poučení, třeba se tak příště nezachováme. Možná „správné příště“ bude až padesáté, padesáté, stoprvé..., nepřestaňme usilovat o to, ať nás naše slabosti posílí!

otázky Lucie Rušková
březen 2013

■ **ZNOUZEZNOST – LHAŘ:** Já našel klíč od staříčkových vrátek pokrytých prachem z pavučin kraje a rzi ukrytých v křoví. Chtěl jsem též zvát do zahrady kouzel za starými dvířky co se málo otevírají a ty jsi řekla: že jsem jen lhář. Smutek v duši mám a chodím tam sám smutnou duši mou chytit bych tam jít s tebou. Já ti chtěl ukázat krácející stromy přátele skřítky a skleněné zvonky co zní tak krásně zni. Proletět duhou na zlaté můře až tam, co růže barevně a sladce voní a ty jsi řekla: že jsem jen lhář... Smutek v duši mám a chodím tam sám smutnou... Mohla jsi vidět dívku z ledu co při hudbě motýlu na špičkách plamenů tančí tak tiše tančí. Bojíš se jít do zahrady kouzel nechceš to přiznat zrovna tak jako já dřív a tak mi říkáš: že jsem jen... Smutek v duši mám a chodím tam sám smutnou...

■ **ZNOUZEZNOST – OHNIVÁ KOLA:** Některý dny za nic to nestojí některý dny psa by jsi ven nevyhnal dešť tluče do oken s pocitem marnosti svojí krev zvracíme v kovocíně neodbytých mindráků. Otevřený o stěnu s očima zavřenými v pocitu odcizení svého vlastního těla – jen srdce buší buší jako kladivo a jiskry lítají hledají cestu kudy ven. Dál dál dál otáčí se kola dál dál dál za tvými očima v duhových bublinách potáčí se příznaky příštích dnů dál dál dál... Všude jsou cedule „Nouzový východ“ všude jsou cedule s nápisem „Rezignace“ rezignace na sny rezignace na svět na úplné všechno – ale jakou to pak ještě cenu má? Napnuté na mučidlech závažím pochybností tělo se natahuje obrací naruby ve jménu vlastní schize utáhnem všechny šrouby a v hlavě za očima roztočí se rudá kola. Dál dál dál... ■ **MELUZINA – LUNA:** Cestou ztratenou karavana slov táhne dálavou s Lunou nad hlavou Ak smie někdo zbadať krajinu ztracenú. Ak vie někdo hľadať krajinu ztracenú. Toho vede cesta cez púšť nehostinnú. A keď mŕjáva mesta všeci psi za ním vyjú. Kdo chce so snou spríadať krajinu ztratenú dnom i nocou hľadať krajinu ztratenú. Cestou nepoznanou jež čakali čakajú a za karavanou všeci psi štekajú. A nad hlavou bďe Luna Luna Luna bájna Luna Luna čarovná Luna Luna Luna dávná Luna Luna tajomná. Kdo chce so mnou hľadať krajinu ztratenú v noci zo snou spríadať krajinu ztratenú. Toho vede cesta toho všeci minú a keď idem z miesta všeci zrazu štekajú. Kam nás zavedie. Luna Luna Luna bájna Luna Luna čarovná Luna Luna Luna dávná Luna Luna tajomná Luna Luna Luna bájna Luna Luna opojná Luna Luna Luna bájna Luna Luna pokojná Luna Luna bájna Luna Luna opojná Luna Luna Luna dávná Luna Luna pokojná Luna Luna Luna tklivá Luna Luna šialená Luna Luna Luna snívá Luna Luna vzdialená Luna Luna Luna tklivá Luna Luna šialená Luna Luna Luna snívá Luna Luna vzdialená. ■ **MELUZINA – NA MORE:** Haj hore haj dolú haj zelený haj do kúta nesadaj úzko mi je na hu mně za pecou úsměv tuhně čo buděs doma čakať dievča nebudaj. Na more, na more, na more... na more ťahaj a utekaj chumáče morskej peny prístavy padlé ženy opilci tuláci a hraj muzika hraj. Hraj hraj hraj... hraj dokiaľ žijem hraj hraj hraj... dokým ma nezakopú divoké koně kopú kým vo mně oča ohně a duša vlčá hraj. Duj duj duj... do plachet slaný vietor duj podkúj mi čierne koně dokiaľ je duša vo mně dokiaľ mňa starý život neodmieta duj. Na more, na more, na more... Duj duj duj... do plachet slaný vietor celú ma opanuj železo za horúca kuj mňa ešte kým som súca pusti ma už ma nikdy viac ne miluj. Hraj dokiaľ žijem mi hraj dokiaľ žijem ma hrej život vždy je vyalej naley hraj a ty mi muzičenka hraj a ty ma láska moje hrej za noci ješće stále mladje. Na more, na more, na more... Hraj hraj hraj... Hraj hraj hraj... hraj dokiaľ žijem mi hraj hraj hraj... dokiaľ žijem ma hrej vođu vyalej vino naley hraj dokiaľ žijem mi hraj dokiaľ žijem mi hraj potom sbom a bábo pomáhaj. Hraj dokiaľ je duša vo mně hraj kým ješće nie po mně hraj podkúj mi čierne koně hraj a nasadaj a nasadaj... hraj malý je mi zelený haj hraj a smutno doma nesadaj hraj tak neváhaj a neváhaj hraj a zaprahaj a zaprahaj hraj hraj hraj... hraj dokiaľ žijem mi hraj... hraj vino pijem tak hraj kotvy divíhaj na more vyplávaj.

■ **SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE – HUDBA:** Hudba je takové zvukové dění, které lidský subjekt přímá a chápe v jeho specifické strukturnosti jeho odlišnosti od neuspořádaných zvukových dějů i kvalitativně jinak uspořádaných zvukových struktur lidského i mimolidského původu. Pokud člověk vyhodnotí některé z těchto struktur jako hudbu, činí tak na základě podobnosti se zvukovými strukturami, jež povstaly z jeho vlastní kreativity. Tato podobnost je dána tím, že tónový i netónový materiál hudby se primárně získává z říše zvukovosti vůbec, že jakékoli nakládání se zvukem je podřízeno obecným akustickým zákonitostem, že některé postupy blízké hudební strukturnosti se objevují už v přírodě a uplatňují se do určité míry i v dalších zvukotvorných činnostech člověka. Hudba, jež využívá stále bohatší variety zvukového materiálu a strukturních postupů, je schopna pojmut od sebe bez ztráty své identity i zvukové děje lidského a mimolidského původu. Hudební strukturu člověk generuje a uchovává ve svém subjektu historicky stále specifickějšími akty hudebního slyšení a hudebního myšlení. Hypersubjektivně předávání hudby zde zajišťují dialekticky spjaté procesy exteriorizace, interiorizace, exteriorizace, interiorizace... Hudba se primárně předává tak, že se její struktura převede z mentálních procesů do akustických dějů, jež se šíří prostorem a jsou vnímány sluchem. Historicky se vyvinula i možnost zakódovat průběh hudební struktury pomocí grafických značek do poboby notového textu, z něhož se teď kódováním získá příslušná sluchová představa. Specifickou hudební zvukové struktury ve srovnání s jinými zvukovými ději je dána vysokou distinktivností použitých prvků a historicky rostoucí kvalitou tónovosti a velikou varietou postupů při využití všech možností zvuku a stále rostoucí... organizovanosti. Specifické hudební prvky se horizontálními vazbami a vertikálními vazbami uskupují v čase i v pomyslném tónovém prostoru. Vzácnosti na časový průběh nabývá hudba charakteru organizovaného zvukového pohybu. Situování tohoto pohybu do tónového prostoru umožňuje pro hudbu příznačné, byť nikoli bezpodmínečně nutnou, simultánní expozici zvukových dějů... ■ **SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE – PRAOTEC:** Příčinou našich zlovoných vášní je náš původ. Příčiny našich zlovoných vášní jsou naše kořeny. Náš praotec je ďábel, ďábel, ďábel. Náš praotec je ďábel, ďábel... v podobě paviana, ďábel, ďábel v podobě paviana. Ďábel, ďábel, ďábel... Ďábel, ďábel, ďábel, ďábel, ďábel, ďábel, ďábel, ďábel, ďábel, ďábel, ďábel, ďábel... ■ **RADEK DYMA – LABUTĚ:** Z jas se rodí černé labutě a slunce potom svítí poněkud naduté v pangetu si hovi chycipé kotě a Ježíš stále úpí na Golgotě a já za ruku беру te. Pastviny se mění v pouštní duny meteoroidy do nich ryjí tmavé runy písek se převrací jak přespívací hodiny a větriny plynou a pichají jak bodliny a ty jsi odlesk Luny. A Labutě černé pak oblohu zahájí jen nademnou stroujou jako by váhaly dnu mají zatmít otvor kterým plakaly tvé oči naposled když po mně sahaly a lzy mě polibky žahaly. Ve škarpe tli zahozené kotě osázené mouchami jak demanty a Ježíš dál chycipá na Golgotě a navoněné kurvy vyhlížejí amanty Bůh s námi hraje na fanty. ■ **RADEK DYMA – NADHER-**

NI LIDÉ: Vzejdete ze světa porobených a znásilněných snů vy nádherní lidé projdete trýzní světa bičování karabáči z plamenů vy nádherní lidé žilami vám poteče krev přýstičí z horských pramenů vy nádherní lidé nádherní lidé. Dešť zavlaží pouště duší a hladová srdce začnou jíst vy nádherní lidé špinavá zákoutí se rozzáří auroou posvátných míst vy nádherní lidé voda se změní ve víno a chlebové těsto se samo začne hníst vy nádherní lidé nádherní lidé. Křičtál se rozezní v dechu horských vrchů i úžabin vy nádherní lidé nebe se rozstříká duhou a sprškou slunečních slin vy nádherní lidé každý váš úsmev znásobí štěstí a přemění je v čin vy nádherní lidé nádherní lidé. Objezte se a polibte ohořelými ústy plamenů vy nádherní lidé vaše doteky budou jako pstruži čistých pramenů vy nádherní lidé obrodíte svět a vrátíte se zpět do Božích snů vy nádherní lidé nádherní lidé. Trýzním všemirem projdete na konec všech dnů vy nádherní lidé. ■ **CERMAQUE – VODKA:** Ještě jedna vďyť mě nezabije až v mým těle potká všechno co tam žije v mým srdci vďyť potkan a kroutí se tam zmije ješće jedna vodka snad mě nezabije. Aby nám nezbyl z revoluce jenom správní stát a exekuce kde rovně stát zase výkon a nechť lhat je exotikou aby nám nezbyl ze sametu výprodej outfitu v outletu a dlouhý noci na netu abychom neměli ke čtení jeno letáčky z penny marketu abychom nečetli v jazyku jen text a jeho logiku abychom city nechránili tenkými štíty smajlíků abychom neuvízli v životu jak v aspiuku sedimenty serafinu nacpu do děr po průstřelech minut vydržim dlouhý čekání než znovu spadnu z nebe vydržim černý nutkáni nebejt nebejt nebejt. Přeběh jsem cestě přes cestu přeběhla černá kočka po rameni kříže a já tu na ní klidně počkám v mým srdci potkan hryže děvčoka kočka a ješće jedna vodka vďyť mě nezabije až v mým těle potká všechno co tam žije v mým srdci hryže potkan a kroutě se tam zmije a ješće jedna vodka a vďyť mě nezabije. Nebyl to dneska soudný den navádí na něj klidně chvíli počkám a kam že odběhla ta kočka a kam jsem odběh já já já furt jenom já já já já já já... Není jen snih a dešť je snih a v něm je dešť a smutek který cítím je trochu pravda a hodně lež a vztek který cítím je trochu pravda a hodně hodné hodné hodné lež. Aby nám nezbyl z revoluce... A nejprv ješće jedna vodka vďyť mě nezabije až v mým těle potká všechno co tam žije v mým srdci hryže potkan a kroutě se tam zmije a ješće jedna vodka snad mě nezabije vďyť mě nezabije snad mě nezabije ješće jedna vodka a ješće jedna... ■ **CERMAQUE – ZNAMENÍ FÉNIXE:** Volavko ve snu chtěl bych mít tvé oči uvidět zblízka řeku plnou ledu šedivě magma střežené jen stromy kdyby se ti ale oplátkou měl zdát sem v kterém bys o svět vadila mým pohledem raději zavříškej a sama se probud a sama se probud! Volavko ve snu chtěl bych mít tvé oči uvidět zblízka řeku... V někomu měním se hlava mi spadla na dlaň rudého Fénixe zahléd jsem u zrcadla a druhá hlava skoro stejná na mém krku usmála se a řekla mým vlastním hlasem: Kde hraničím já kde začíná vlk kde začíná život a končí smrt a proč jsi náhle zmizl? Zas ve mně chvíli zbude láska jako černá stopa ptáka v prašanu na šedém ledu ale už lo slyším praskat už se sběhly srnky před dům že viděl viděl vodu samu sebe plakat že v jezu nad ledem je duch a v nás byl možná taky jenom s ním mluvit nesvedem a tak si někam odběh my dva zatím my zatím baletime se svým stínem nad oblaky baletime se svým stínem Někdy je snažší v letu postavit se světu než sám sobě Měsíc se zase zasek jako navíjak chtěl bych být chvíli skoro ty ale vlastně nejsem ani já krájíme do sebe vrážíme do se dva cizí horizonty dvě pěší cesty v horách ze dvou samot do samoty a srdce ržají jako koně které právě někdo vehnal do velkého kruhu ohně Znamení Fénixe blízence bez blízkosti v někomu měním se stejně se neoprostím od úskosti...

■ **JÁ JSEM POZNAL – OHLEDNUTI:** V pravdě mám za sebo minulost pestrou bručel jsem za pevným katrem měl jsem být raději zdravotní sestrou takhle jsem přihřátým bratrem. Už jako dítě jsem kantory zlobil bejval jsem čertovo kvítí než bych si našel rozumný hobbý v patnácti začal jsem pít. A jak jsem zvesela popíjel trunky pojedl i něco prašku takže mě vodošly mozgový buňky pubertou prožil jsem v šauku. Prošel jsem internetem prošel jsem kožením naposled byla to klika když kdosi zhasinal – Bůh pravil rožni nesvitím aspoň však blížím. V pravdě mám za sebo minulost pestrou snažím se bráti to s klidem měl jsem být raději zdravotní sestrou aspoň bych pomáhal lidem. ■ **JÁ JSEM POZNAL – NAVRAT Z DELIRIA:** Přiblíži netopýři na vratech ve studních utopená kotata přichozím se taji dech vesnice prachem zavátá. Kočičky nevysvetou kdo by je nosil k svěcení věčejší pitky v hlavě hučí buším na vrata stavení. Cesta je tady kamenitá a kdosi šeptem praví mi. Tady té nikdo nepřivítá co hledáš mezi mrtvými. Mám přeci za ta léta praxi proč po zádech mi běhá mráz? proč divně je mi dneska jaksi? nebudu pít už na doraz. Až mi někdo k čertu poví to jsou ty věčný návraty jen psi tu kličí a houkají sovy vesnice prachem zavátý.

■ **HADRY Z TĚLA – Křížový rány spoje pomáče po kapsách cigáro už z ruky nevyndá hadry jak odrábánek se sluchátek jen tak dál odváží ho aby se smál není to co bývalo a kdo ví co zas přide hlavní přítel věrný kamarád jen často mění hlasy názory má bidné divný jako... To všechno protože se vším je na nože medvídek Pů je tuze smutný oči má vyplakané jako dvě studny medvídek Pů smutný je smutný oči má vyplakané jako studny. Přátelství jak z románu se sedí... mělo zůstat páli kruty mraz ... zapácha myšlenky jsou chlipné vrazi mězí nás tvrdou hráz. To všechno protože se vším je na nože... Medvídek Pů je tuze smutný oči má vyplakané jako dvě studny medvídek Pů smutný je smutný oči má vyplakané jako studny... ■ **HADRY Z TĚLA – SYRKY:** Das spiritus probudil zlé skřítky je čas otevřít syčky marmo s čím zítřek počítá dnes budem žít dosyta. Život je slasti – žádný strasti nějakou radost udělááš se na naráží na dno už je od věčejška prázdně... ■ **LEŽERNÉ A VLEŽE – TUKAN:** Proč tukan tuká havodá lítá pravda se říká přitom je zticha květiny vadnou domy se páří dinosaurus honí býka s fialovou tvář. Krkavčí máť moře v táboře v oboře protože krákoře nohy máť nahore. Krkavčí máť moře v táboře v oboře protože krákoře nohy máť nahore. Okna se libaj slepci se divaj krásy syčí zastupý tyčí domy se tváří že prej je září úkony tím maří policejní stráž. Krkavčí máť moře v táboře v oboře... Hlidka se diví obvod kruhu je křivý přitom ale neví že mě je zem kdyby to věděla dala by pracky od tuka a jen by se styděl za to že o tom věděla. Krkavčí máť moře v táboře v oboře... Tuká tuká tuká tuk tuká tuká tuká tuká tuká tuká tuká tuká tuká tuká tuká tuká tuká tuká.**

■ **LEŽERNÉ A VLEŽE – UONDANÝ ČAS:** Stromy jsou potulní vojáci vlající v stínu noci jsou sypávé sudičky sesedlých splínů padlí jsou kovárským kladivem o kovadlinu Tak zas zatáhly smtváním nebo v nás pomalu okapává – uondaný čas. Deště jsou zestavá zvát-lání žebráckých řjňů kapky jsou pleskavé putnice pod nebem z blínů a sny jsou umrlci obkružující svou hlínu. Tak zas zatáhly smtváním nebo v nás pomalu okapává – uondaný čas.

■ **LEŽERNÉ A VLEŽE – UONDANÝ ČAS:** Stromy jsou potulní vojáci vlající v stínu noci jsou sypávé sudičky sesedlých splínů padlí jsou kovárským kladivem o kovadlinu Tak zas zatáhly smtváním nebo v nás pomalu okapává – uondaný čas. Deště jsou zestavá zvát-lání žebráckých řjňů kapky jsou pleskavé putnice pod nebem z blínů a sny jsou umrlci obkružující svou hlínu. Tak zas zatáhly smtváním nebo v nás pomalu okapává – uondaný čas.

KRÁKOR 2012 – SAMPLER – 15. a 16. června I.P. 2012 na Krákoru zaznamenal a poté-zvukově zpracoval Milan Hausmann v Tübingenu v Německu. Mastering dokonán u Vita Rašky ve studiu Chlív v Brně, na Moravě. Vydal Ears&Wind Records, 2013 (SPL043-2).

Sépiovou kostí

Ivosh Krejzek *1970 letos po dlouhých jedenácti letech od vydání té poslední vydává opět samonákladem svoji novou básnickou sbírku „Chyť si svého bobra!“, tentokrát pod pseudonymem **Herman Traumer**. Herman Traumer je ten, který píše a Ivosh K. je ten, který vystupuje jako hlavní postava téměř všech básní ve sbírce, tak aby se to nepletlo. Přes prázdniny je naplánováno reediční vydání tří starších knížek a na podzim se dá očekávat novinka s názvem „Vteřinový manžel“. Ivosh spolupracuje s Fotopoetickým klubem (např. *Chvála laskavých šílenců*), občas s Fidem, když ho někam pozve (např. *Krákor*), přispívá do almanachu *Um pakultury* či do revue *Dno*. Některé jeho texty zhudebnili *Mira Kubín*, *Mongolovy městské sady* či *Nic moc kvintet*.

opravdu to takhle chceš?

do kamen nalámeš větve jako
pozůstatky pevných
láskyplných vztahů,
tisíce družic drží stejný směr
jen ta tvá náhle změnila dráhu.
uzavřeš okenice i okna
kouř v místnosti zdaleka nevádí,
tvá dvacet let mrtvá matka
rukou tvé studené tváře pohladí.
studené, ledové tváře,
potom nepatrný polibek na čelo,
pryč odchází do nikam to,
co odejít nikdy nemělo.
ztrácí se v bolestech nemoci,
hledáním jinoty minulých roků,
záchranný člun se potopil
potok se přeměnil v stoku.
tiskneš jí ruce a ona
možná má miliony podob
stejně tak jako zrození a smrt,
život od kolébky až po hrob.
zdá se ti blízká a známá
milanka slepených citů,
souložnice bezbarvých snů
odpisovatelka mýtů.
stojíte vedle sebe,
hladiš její pevné boky,
manželku podřízneš břitvou
do dětí naprášíš broky.

i v temných doupatech mohou kvést překrásné růže

dech ventilátoru vysušuje pot,
lokty stírám popel z cigaret,
dotýkám se chladné
sklenice s pivem,
chladné stejně jako je ona sama.
večer zůstává plný neopětované váš-
ně, též touhy bez vyplnění
ve skelném pohledu jejích očí
a světle slabé žárovky
při pohupování pevných boků
i ledabylém pohybu
prázdných panáků
po dlouhé desce baru.
tisíce zrnek prachu
poletuje vzduchem,
a vplétá se do havraních vlasů
bez možnosti postoupit
byť o jediný krok,
který v této jediné chvíli
tak schází...

slepenec

ode zdi ke zdi chodím sem a tam,
prostor prolíná vůně tvého těla,
papoušek v kleci řádí
jako neřízená střela.
topení je vypnuto,
pokoj vyplňuje chlad a zima.
v hlavě utkvělo mi pár veršů,
které před časem
napsal Radek Dyma.
jsou jako zářivý sluneční paprsek
mezi dvěma ztopořenými
ejakulujícími pyji
vím, možná bych se měl zabývat
více svou vlastní poezií,
ale jsou věci, které
ani na vteřinu usnout mi nedají.
mistrovské kusy, tak neskutečné,
že čtu si je pouze pro sebe potají,
když tužkou špiním papíry
dost často slovy zbytečnými,
když kladivem skleпávám
do řádků přihloupělé rýmy
a vytvářím básnický slepenec,
odpad zdegenerovaných myšlenek.
má romantická duše přitom pláče.
já usmívám se navenek.

musím ji dostat

ani nevíte, jak těžké je až do bezesných nocí se
prospat, i kdyby trakaře z nebe padali, já musím
ji dostat. už jenom pro to zadostiučinění, pro
ega mého klid, já musím ji dostat, já musím ji za
cenu každou mít.
i kdyby pes souložil ferdinanda mravence,
i kdyby mi lezli nadrženi,
zmutovaní švábi z kredence.
i kdyby každé si myslel, že jsem naprostej vůl,
protože za třičtvrtěčtvrt je vlastně pořád jen půl.
a půl není vůbec směrem k zemi dobré směr,
já musím ji dostat, jinak to nebude fér,
protože celá má snaha by nedošla naplnění,
skončil bych v depresích, což dobré není.
musím ji dostat ráno, v poledne i večer,
je to těžký úkol, až bych z toho brečel.
otíral si slzy posmrkaným kapesníkem směrem
vpravo. musím ji dostat vši svou snahou,
i kdybych měl píchačkami ve fabrice všechno
opíchat, i kdybych měl pro ni lektvar zničující
touhy znovu namíchat.
i kdybych za ní měl prochodit své boty,
přeskákat z ostatných drátů
rajských zahrad ploty,
plížit se pološílený travinami okolo jejího domu,
skrývat se před pravdou ve stínu sešlých stromů.
zoufale tyčit v mapách tu správnou cestu,
vyhnout se vesnicím, obcím, městům.
všude ji sledovat, stopovat, hledat
obklíčit ji, šanci i nejmenší na únik nedat.

pod vyhaslou pouliční lampou
naproti jejímu oknu stojím
musím ji dostat, však neúspěchu se bojím.

vítr v kalhotkách

pudruješ si nosík a češeš vlasy,
bříško máš plné chutných dobrůtek,
na sobě sukýnku sotva pod půlky,
těsnej růžovej živůtek.

jsi nafouklá jako balonek, kterému
u země ujde vzduch a proto k výškám nedoletí,
bývalo by bylo dobré k obědu vynechat fazolky,
ty ti nikdy nešly k pleti.

máš v kalhotkách vítr,
jemných prdůků vánek,
občas se vlny rozbouří,
vyhaslá sopka vzplane.

Dílna

Fotografické úlovky pro potěchu citlivé duše a vnímavého oka národa Krákořanů. Vystavující autoři: Arnošt Zukaľ (Roztoky u Prahy), Vlad Sabo (Pardubice), An Anus (Doľní Bojanovice), Andrej Ćulák (Sk-Hlohovec), Zdeněk Vykyďal (Brno), Michal Král (Brno), Martin Kos (Brno). V režii 1FPC Brno.

V jedné brněnské továrně, 11. 6. 2013, © Zdeněk Vykyďal (výřez)

Spomienky, © Andrej Ćulák

Jim Sixty - Tuleň, © Arnošt Zukaľ

Jarní hašteření, © Michal Král

Krákor 2011 – Sanitka, © Vlad Sabo (výřez)

Dřevěná cikáda

HROZNĚ

UŽ NENÍ ČAS

2013, Ears&Wind Records, CD

Hrozně vznikli v roce 1982, původně jako folkové trio. První koncert odehráli 29. 10. 1982 v recitačním pořadu Mirka Kovářika v brněnském Horizontu. Účastnili se legendárních Rockfestů a již tehdy byli velmi ceněni. Hrají s různě dlouhými přetřkami a personálními obměnami dodnes, od roku 1982 nahráli celou řadu demonahrávek, které měly posloužit jako základ pro výběr Best of Hrozně, nikdo však nenašel odvahu vybrat opravdu to nejlepší a tak Hrozně po třiceti letech hraní dali vzniknout vybroušenému zvuku v brněnském studiu Chlív. CD jednoznačně nejlepší brněnské alternativy vychází v digipacku s bukletem v designu Martina Kozlovského. 300ks limitovaná řada.

TYRŠOVA SPOLEČNOST

ARCHIV 1989-93 STUDIO/LIVE/VIDEO

2013, Ears&Wind Records, 2CD

Poslední valčík a Tyršova společnost necvičících, to byly divoké a krásné počátky brněnské kapely, která si později začala říkat zkráceně Tyršova společnost. Právě tomuto rannému období let 1989-1993, kdy Tyršovka patřila do kategorie undergroundových kapel

jako Idiot Crusoe nebo Černá vdova, se věnuje tento archivní dvojdisk plný časem prověřených hitů a doplněný o dvě dochovaná videa z koncertů v Rubínu a v Silůvkách. Vychází v digipacku, ve 300ks limitované řadě.

BURGTHEATER

PŘÍBĚHY PODLE BRABENCE

2013, Guerilla Records, CD

Skupina Burgtheater povstala v roce 2006 z popela legendami a vůni ředidla opředené plzeňské undergroundové kapely The Suřík. Od té doby tvoří program tria (saxofony, hlas, kytara, basová kytara, automatický bubeník) zhu-

debněné básně/příběhy saxofonisty Plastic People of the Universe Vratislava Brabence, který se jako host objevuje i na zmíněné nahrávce. Digipack.

MONGOLOVY MĚSTSKÉ SADY

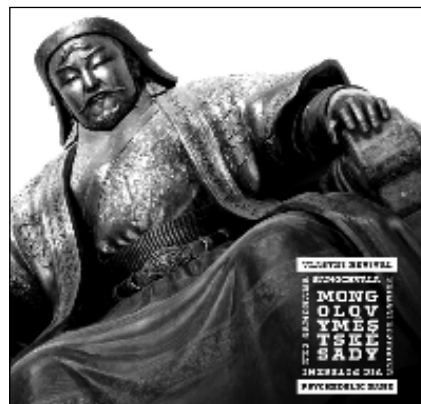
SAMOCHVÁLA PŘINÁŠÍ MNOHEM VÍC

POTĚŠENÍ NEŽ SAMOHANA

2013, Ears&Wind Records, CD

Někdy v roce 1992 se hlavní dva protagonisté s vypůjčeným bubeníkem na jedné soukromé párty nasomrovali na pódium jakési tancovačkové kapely, že budou dělat umění.

Jednorázový "projekt" pod názvem Transplantáty od pantáty spřetrhal

několik kabelů, rozdupal kytaristovy krabičky a produkoval cca 15 minut demonické zvuky i vizuální show aniž by v přítomných zanechal hlubšího dojmu. Zastesknouce si po slávě, zakládají rok poté tito dva renesanční velikáni Mongolovy městské sady. Undergroundový fénix se šikmýma očima povstal po více jak šestnácti letech na čtrnáctém ročníku festivalu Krákor v roce 2012. Vychází v jewel boxu ve 300ks.

OLD MINKA BAND

STROMY JSOU VYSOKÝ

2013, Ears&Wind Records, CDr

Hudba OMB nejen hraje, ona i promlouvá. A mluví naléhavě, vypráví smutné příběhy, je plná touhy a křehlosti a nevyslyšených modliteb, ušpiněná hospodou a ulicí. Sama je oděna do smutku a bolesti, která je dána vlastním prožitkem a osobním ručením. Texty jsou plné živých, sténajících a syrových obrazů, násobících to tesklivé přemítání. Svědectví o sebezníhajícím světě, v kterém je nám dáno společně žít. Ten svět není, zdá se občas, příliš radostným. A hudba Old Minka Bandu, byť se na první poslech zdá také smutnou,

nakonec k tomu našemu vzájemnému veselí, radosti a také naději, že vše není ztraceno, nepochybně přispívá. Mízi rozdíl mezi hudebníkem a posluchačem, neboť jsme všichni na stejné lodi a bavíme se, i když pevnina je stále v nedohlednu a do podpalubí lodi zatéká... Píše v úvodu k desce Lábus. Nahrávka z roku 2002, II. vydání, limitovaná řada 100ks digipack.

Tyto a další tituly lze objednat
v internetovém obchodě
www.drevenacikada.cz
obchod pro slovo, obraz, zvuk, pohyb, život

Pepiq – bicí Harley Davidson

*Pepa Suchánek *1965, bubeník v kapele Mongolovy městské sady, dříve rouněž Špinavý nádobí, Kdyby tisíc periskopů a další. Původní profesí obráběč kovů, živil se různě po fabrikách, píchačkový provoz apod. Dnes suobodně dýchá jako správce fotbalového hřiště a výrobce bicích nástrojů všeho druhu.*

Pepiq, Mongolovy městské sady v Cult Clubu, Banská Bystrica 27. října 2012, Foto © Milan Mojžíš

Kde ses vzal?

Narodil jsem se ve Výčenicích, to je dědinka u Okarce, tam jsem se přestěhoval a s rodinkou tam žijeme už pětadvacet let. Od Třebíče je to asi dvacet kilometrů a jezdí tam za mnou zkoušet kluci z kapely, zkušebnu máme na starém baráku a prošlo jí více kapel, V Okarci zkoušelo i Špinavý nádobí, to ale nebylo u mě, tehdy jsem ještě neměl postaveno, takže Špinavý nádobí zkoušelo v kulturáku, tehdy už nebyl tak využitý, už se nedělaly ty čaje a podobně, takže nám tam umožnili zkoušet. Jinak Okarec je malá dědinka s pětačtyřiceti baráčky, takže naprostý klid a pohoda.

Kdy ses začal zajímat o muziku, čím jsi prošel?

Jako úplně malýho, nebo mladýho. V patnácti mě začaly zajímat bicí. Když jsem viděl na prvních zábavách jak za bicíma sedí borec a tak nějak mu to jde, tak jsem si říkal, to kurva musím zkusit a zajímá mě to dodnes. Ty první vzory to byly revivalové kapely jako třeba Rainbow a samozřejmě další, později jsem se zaměřil spíš na tvrdší muziku, třeba Deep Purple, to je taková moje srdeční záležitost, teď třeba

budou ve Slavkově, ještě jsem je neviděl, tak musím, pomalu to začíná vymírat.

No a pak jsem začal hrát se špinavým nádobím i když tomu se tehdy ani nedalo říkat muzika. To se nikde nevystupovalo, spíš se jen jezdilo na zkoušky a chlastalo se, něco se zahrálo ale nikdy veřejně, tedy v Okarci v kulturáku mohl přijít kdo chtěl, bylo to něco jako veřejná zkouška, takovej ochotnickej sbor. No a v té době kolem let 1989 – 1990 se začala rýsovat kapela Kdyby tisíc periskopů, z té doby dokonce existoval audiozáznam, snad ho ještě na kazetě mají kluci z Třebíče, ale to by se asi muselo hodně pátrat. V Periskopech už byly náznaky nějakého vystupování, sem tam nějaký festival, klubová scéna byla v rozpuku, protože za totáče nic takového nebylo, po živé muzice byl hlad, byť úroveň, především co se týče techniky byla mizerná, samozřejmě jsme na drahé aparáty neměli peníze, pokud se vůbec daly sehnat, hrálo se na co se dalo.

Při vzniku Kdyby tisíc periskopů, byly nějaké přehledy se Špinavým nádobím...

Ano, tak nějak to bylo, ale to je už tak dávno že si ty personální čachry pořádně nepamatuju.

Další tvoje kapela byli Pekelníci.

Pekelníci, to je kapela s chlapíkama věku šedesát i více let, hrající převzatý vzory z mládí, třeba Creedence, někdy před asi desíti dvanácti léty sice skončili, ale zase obnovili činnost. V Třebíči se totiž pořádá festival Stařeč a to je už v poměrně velkém stylu, je tam špičková aparatura a přijde třeba dva tisíce lidí a vystupují tam právě tyhle starý kapely.

Jak jsi přišel na Mongolovy městské sady?

To bylo někdy po Periskopech nebo po Špinavým nádobí, to už je tak dávno, ani vlastně pořádně nevím jak to bylo, kapela pak usla a obnovila se až nedávno, mezitím jsem ještě hrával s kapelou Tři na tři, takový kšefty za peníze na oslavách a tak. Alespoň jednou za celou tu dobu jsem měl z muziky peníze. Jinak to je samozřejmě kategorie hobby, kdy jezdíš za cesták a mnohdy ještě tenhle koníček dotuješ, musíš obnovovat aparát a tak dál, no ale zase mě to baví.

S MMS jste nedávno nahráli novou desku ve studiu Chlív.

No já jsem hrával ještě zase v jiné kapele, jmenovalo se to Guano a pes a byl to revival. Hráli jsme i na pár velkých festivalech, třeba na Rock for People kde byla revivalová scéna a technicky a organizačně to bylo perfektně zajištěné. Takže zážitek. Ovšem pro kapely to bylo ošetřeno tak, že pokud se včas nedostaví z nějakého blbého důvodu, zaplatí poměrně vysokou pokutu, a to byl našťáště jen málem i náš případ, poněvadž zpěvačka trochu dělala potíže. Ale k té desce, právě s Guano a pes jsme nahrávali taky v profesionálním stu-

diu a když to srovnám s Chlívem, tak Chlív z toho vyjde tak o 20 % líp. Sice jsme nahrávali dohromady, ale zase ve svém věku ocením, že proběhl celkově mnohem jednodušeji. V tamtom studiu jsme za 12 hodin udělali dvě skladby, ve Chlívě jsme byli hotoví za čtyři hodiny komplet.

Na profilu kapely je k tobě psáno bubeník učící učitelky...

Já jsem se bubnovat učit sám, jsem samouk a pak jsem nějak zjišťoval že to takhle dál nejde a tak jsem ve čtyřiceti začal chodit do lidušky. Tam byl bubeník od Zagorky co hrál s Vágnerem, naučil jsem se noty a trochu víc jsem se do toho ponořil a získal taky nějaké zkušenosti. No a pak jsem byl požádán o něco jako výuku, chodil za mnou třeba jeden malej, asi desetiletý kluk a tak jsme měli dvě bicí soupravy naproti sobě a já po tom klukovi chtěl aby hrál to co po mě chtěl ten od té Zagorky a tak dál...

Ty si bicí i vyrábíš?

K tomu mě inspiroval dobový tisk, tehdy jsem se dočetl o nějakém Švýcarovi, co si vyrábí bicí z latíček z javorového dřeva – péro, drážka a jedeš... Tak jsem to vyzkoušel a ono to šlo a tak jsem na koleně udělal první soupravu a pak další a další. Na ty hrají i velmi dobří bubeníci, virbl jsem dělal třeba pro pro Jeldu z jihlavské kapely Morava, to je bubeník kterému prošlo několik souprav rukama a když si u mě nechal udělat bubínek a chválí ho, to je pocta. Celou soupravu jsem dělal do brněnského divadla a když jsem po letech volal bubeníkovi, jestli bicí ještě má, tak říká „jó já jsem si koupil Yamahy, ale ty mám na kšefty, protože je převážím, ty tvoje mám ve studiu“, což mě taky potěšilo. Se svou soupravou jsem taky hrál ve

studiu, taky chvála, samá chvála... Ale já se nechci chválit.

Dovedeš postavit vedle sebe svoje bicí a profi sestavu zavedené značky?

Myslím, že malej bubínek a velkej buben hrají velice dobře. Nedávno jsem prodal velkej buben jednomu bubeníkovi z Třebíče, ten taky zvučí a zabývá se velkýma akcema. No a tam byl nějaký bubeník konzervatorista, profesionál a měl profi soupravu od Mapexu a tak vedle ní postavili tu moji a ostatní říkali že zní líp, tak já kdyžtak řeknu že hrála stajně.

Můžeš v kostce popsat jak stavíš bicí?

V podstatě dělám doma na koleně. Potřebuju fošnu javorového dřeva a připravím si ji na latičky, potřebuju k tomu základní ruční nářadí, jako brusky, horní frézku a podobně. Když chci ohnout prkno do patřičného tvaru, řekněme velký buben 22“, tak jedna latička má asi 2,5cm, takže do velkého bubnu jich do patřičného průměru naskládám 70 a ta jedna zbývající musí do toho průměru padnout. Něco jiného je zase dělat soupravu z dýhy. Ze zkušenosti mohu říct že na malej buben je lepší použít latičky a velkej udělat dýhovej, ale všechno je otázka potřeby a technologického postupu. Problém býval s kováním, mušlíčky jsem dřívě bral ze starej Amátek, dneska už se to dá koupit, ale souprava se tím dost prodraží. Jeden malej bubínek stojí tři a více peněz, záleží samozřejmě v jaké kvalitě, ale já za tyhle peníze nenakoupím ani železo jako obruče, mušlíčky, šrouby, strunění.

Děláš bicí na zakázku?

Kdyby mě bubeník oslovil s konkrétním požadavkem, to by mě zajímalo. Protože mně je jedno jaký udělám průměr, nebo hloubku, kdežto ve kšeftě musí vycházet z toho co je. Taková varianta by byla zajímavá, ale aby mě někdo honil, že musím za deset dní něco dokončit, to by muselo být sakra zaplacený a to nikdo nezaplatí, takže sem bych nechtěl dojít. Udělat tak pět, nebo deset bubnů ročně, to je pro mě lákavá varianta a množství, které mě ještě bude bavit. Pokud by někdo buben chtěl, ať zavolá a můžeme se domluvit, tahle varianta je schůdná, pokud dotyčný nebude spěchat.

Během československého undergroundového večera v bratislavském klubu Intergalaktická obluda, 19. dubna 2013, na diktafon nahrál a poté přepsal -fido-

Pepiq v civilu jako správce fotbalového hřiště bez píchaček, květen 2013, foto © Martin Jelínek

Program Krákor 2013

pátek 28. června 2013 od 16.00

ŠPINAVÉ SPODNÍ PRÁDLA

Dnes již legendární psychedelická kapela z Olomouce s Šakalem za bicíma se postará o úvod festivalu Krákor. Hudba těchto pivních džihádů rozežře pódium a připraví tak živnou půdu pro další kapely...pokud jej během koncertu nezničí...každopádně a rozhodně stojí za to se nikde necourat a přijít včas.

POHLAVNÍ NÁDRAŽÍ

Bigbítová kapela Pohlavní nádraží s texty básníka Jakuba Kožíška fúzuje různorodé hudební motivy s poezií. V roce 2011 vydala ve vlastním nákladu album "A tady všude muziky je plno" (k dostání i na Dřevěné cikádě) a v roce 2012 vyhrála diváckou cenu v soutěži Malá Alternativa, kterou pořádá Unijazz. Letos zhudebnila sbírku Bertolta Brechta "Domácí postila".

JINOVATKA

Heavy metalová kapela Jinovatka z brdských hor, známá svou tvrdostí a přímostí, oslaví letos na Krákoru 20 let své existence. Jejich písně jsou syrové a neveselé, ale o to víc pravdivé, silné a energické. Každý tón a každé slovo je jak trestající blesk vyšlehnoucí z černých mračen, překypujících hněvem a touhou po očistění pravé pravdy.

HROZNĚ

Tato brněnská kapela hrající komorně znějící alternativní

rock ovlivněný minimalismem, folkem a mnoha dalšími vlivy, existující s přestávkami v různých podobách již od roku 1982. Pro jejich hudbu je typický zvuk metalofonu, bezpražcové basy a akordeonu. Na Krákoru nevystupují poprvé

– naposledy nás potěšili před dvěma lety a letos zde pokřtí svou novou desku s názvem „Už není čas“.

STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE

Legendární šaškovský bigbít s expresivním projevem frontmana Lihora doplněný nejrůznějšími rekvizitami poskytne i letos na Krákoru dokonalou podívanou. Tato převroská kapela hraje už téměř 30 let, a jak sama říká pořád stejně hrozně. Před dvěma lety pokřtí v brněnském klubu Boro svou staronovou desku "It's only pop", která vyšla na značce Ears&Wind Records.

OLD MINKA BAND

Českolipská alternativní kapela hrající vlastní tvorbu Oldřicha Minky vznikla v roce 1999 a má na kontě CD "Stromy jsou vysoký". Naposledy navštívili moravskou metropoli v lednu, kde předvedli výborný koncert na festivalu Homér's memorial. Na Krákoru bude uvedena staronová deska Stromy jsou vysoký - vychází u Ears&Wind Records.

MONGOLOVY MĚSTSKÉ SADY

Undergroundový fénix se šikmýma vočima poctí svou návštěvou Krákor i letos.

Kapele, která letos oslaví 20 let existence, vyšla letos pod hlavičkou Ears & Wind Records nová deska s názvem „Samochvála přináší mnohem víc potěšení než samohana“, která bude na Krákoru oficiálně pokřtěna. Můžeme se těšit na průřez jejich dvacetiletým obdobím...

KABARET DR. CALIGARIHO

Anonymní audiovizuální uskupení několika příznivců alternativní hudby, jejichž výsledný projev zachází za hranice normality, dalo by se říci, až na pokraj lehké mentální retardace. Momentálně vystupují s projektem "Chopinovo vzkříšení", které navazuje na bizarní éru kinematografie 20. let. Zřejmě náklonnost k americké umělecké formaci The Residents.

KONTROLL

Sourozenecké hardcoreové duo poctí svou návštěvou festival Krákor poprvé. Bráchové na pódiu spolu komunikují zásadně prostřednictvím instinktů, pudů a panáků. Loni jim vyšlo pod značkou labelu Silver rocket LP „Asfalt“ plné výtečných textů doplněných zběsilou hrou na bicí a basu.

sobota 29. června 2013 od 10.00

HYNKOVY ZÁMKY

Olomouc. Pokraj ambientu, minimalismu a undergroundu zahájí sobotní program. Hynkovy zámky se původně zrodily v polovině 80. let, vystupovali na VŠ kolejích, na undergroundových večírcích a v bytech. Duchovním otcem a zakladatelem kapely je básník René Müller, jehož je i většina textů, můžeme se však těšit i na zhudebněné básně Miroslava Václavka či Oldřicha Janoty.

BLAHO19

Kapela Blaho19 z Hranic na Moravě vznikla na základech rozpadnuvších se N.D.S (Na Druhé Straně). V současné době vydávají novou desku, kterou, jak doufáme, představí na letošním Krákoru. Blaho19 se pohybuje na vlnách alternativního rocku, hard rocku, někdy zabrouzdá svými procítěnými melodiemi až na samé hranice art rocku.

RUCE NAŠÍ DORY

Comeback alternativní kapely Ruce naší Dory, která byla založena v roce 2002 kolem zvukovského raráška Míly Vojtíška. Soubor textařsky čerpá z tvorby básníka SdCh, který je zároveň frontmanem skupiny. V současné době mají na kontě 2 starší rozebrané desky a aktuální novinku vydanou u Polí5.

NIC MOC KVINTET

Brněnsko-hrušovanská kapela hraje teprve krátce, zato má na

kontě již pěknou řádku zdařilých koncertů včetně těch mezinárodních. Hudebně se jedná o dekadentní kravál s ozvěnami hudby let šedesátých. Kapela vznikla spontánně po jednom narozeninovém večírku, kdy si výtvarník Vladimír Havran Smýkal umanol, že je dost starý na to, aby začal hrát bigbít. Textařsky využívají ikony brněnského undergroundu – Emira&Chaliho, Homéra či Ivoše Krejzka.

FKLETZI

Brněnská zoobigbítová kapela Fkletzi bude po mnohaleté pauze opět k vidění a slyšení. Soubor vznikl již v roce 1989 a tematicky čerpá ze života zvířat. V počátcích se v kapele vystřídal několik desítek hráčů na nejrůznější instrumenty, v současnosti hrají ve čtyřech v sestavě kytara/zpěv, basa, klapy a bicí.

ČESNEKOVÝ HLAVY

Poslech tohoto psychoaktivního tělesa způsobuje čichové halucinace & další nečekané synestezie. Guruem kapely je brněnský česnekový mág Luboš Vlach, kterého hudebně doprovází Honza Lamram, a to jak na kytaru, tak na computer či různá další udělátka. Sestavu doplňuje znamenitý brněnský akordeonista Radim Babák. Vivat allium!

YLO AFRICKÝ SLON

Znameníť alternativní kapela z Rousínova představí letos na Krákoru blok s novým materiálem a pokřtí zbrusu nové CD. Skupina vznikla v roce 1988 spojením dvou kamarádů - Břetislava Jelínka alias Jima a frontmana brněnské kapely Dunaj Jiřího Kolšovského. Po smrti Jiřího Kolšovského vystupuje kapela pouze s jedním hlasem, tedy nezaměnitelným vokálem Jima, který loni oslavil své šedesáté narozeniny.

SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE

Pražská kapela byla založena v roce 1999 a na festivalu Krákor patří mezi stálce. Hrají hudbu s ozvuky tradic českého undergroundu. Zvuk kapely vytváří neomylně deklamovaný text, monotóní basová linka, kytara střídaná se saxofonem, předtočené smyčky a základy či různé samočinné stroje usměrňované živou obsluhou.

TYRŠOVA SPOLEČNOST

Vzikli v roce 1989 pod názvem „Poslední valčík“. Název TS vznikl podle tuřanské sokolovny, kde tato kapela zkoušela pod bustou dr. Tyrše. Skupina ukončila svoji činnost v roce 1993, r. 2012 se však dalaznovu dohromady a na Krákoru pokřtí archivní dvojkotouč s písněmi z divokého období let 1989 - 1993

kdy kapela koncertovala společně s Idiot Crusoe, Černou vdovou a dalšími perlami brněnského undergroundu. Součástí dvojkotouče je výběr z dochovaných živých vystoupení (audio i video)

a trezorový studiový záznam natočený ve studiu Indies. Vychází na labelu Ears&Wind Records na Krákoru 2013.

HOKR

Kapela vznikla v roce 1979 v Praze a v obměnách a s přestávkami hraje tato perla nezávislé hudební scény dodnes (svého času byl členem kapely dokonce nepříliš oblíbený politik Ladislav Ják!). V jedné etapě let devadesátých

změnili název na Poco Loco, aby zanedlouho byl znovuzrozen Hokr. Hudebně se jedná spíše o propracovaný art rock s undergroundovým přístupem. Vydali čtyři tituly (poslední na labelu Ears&Wind Records vloni).

CIMENT

Valašský soubor Ciment vznikl v roce 1987 ve Valašském Meziříčí a Vlasák o nich v Melodii (1988) napsal: „Vousáči z 'Bazaru' dali Cimentu zemité spodek, větší instrumentální zručnost a tím i možnost pestřejší výstavby skladeb. Rocková strojovost byla zahuštěna bluesovým duchem, aniž by pozbyla tepavost a rvavost“. Ciment spojuje ve své tvorbě hardrockové prvky s prvky valašského folklóru. Vydavatelství Indies letos vydalo remasterovanou verzi legendární desky „Na srazu intelektuálů v Poteči, nikomu není do řeči“.

BURGTHEATER

Plzeňské podzemní těleso Burgtheater vzniklo v roce 2007. Zhudebňují příběhy Vratislava Brabence. Basa a zpěv se saxofonem z pravěkého, lokálně známého undergroundového Suříku a mladá rocková kytara. Pro zpestření bicí automat a pak už jen požehnání samotného Vráti Brabence. Na Krákoru, kromě svého hudebního vystoupení, představí i krátký autorský film na motivy povídky Ivana Wernische a novou desku „Příběhy podle Brabence“ vydanou na labelu Guerilla.

SPYTIHNĚV

Banda opilců z Rožnova pod Radhoštěm hraje již přes 20 let a prodělala za svou éru mnoho změn a hrála v ní spoustu vynikajících muzikantů. Kapela hraje vlastní tvorbu, která svým stylem připomíná rock, ale zasahuje až do punku a je typická svou dechovou sekcí. Kapela nezřízeně pije, proto, podle stavu střizlivosti členů kapely, kvalita produkce je do půlnoci, pak je to nakutý underground. Ears&Wind Records má ve svém edičním plánu desku této smečky na letošní rok.

MILANO

Kapela Milano je součástí mimořádně bohaté kopřivnické alternativní hudební scény a loni vydali na mateřském labelu Piper Records LP „Neřvi na mě“. Na Krákoru by však měli předvést svou novou desku. Kapela vznikla v roce 2002 a o rok později vydala své stejnojmenné debutové album. Milano hraje tvrdě a rychle, jeho hudba je však melodická a nese v sobě prvky typické pro kapely zlaté éry psychedelické hudby šedesátých a sedmdesátých let.

KLEC

Klec je samonaváděcí motorizovaná jednotka šířící kolem sebe nesoulad, neklid a neřád, a to až do úplného vyčerpání, až do úplného bezvědomí. Klec byla vytvořena počátkem osmdesátých let za účelem deprimování už tak dost zdeprimovaného publika. Hrají psychedelic-industrial, a to v klasické sestavě kytara/basa/bicí...a samozřejmě rev.

ČOČKA

Křepická kapela Čočka patří na Krákoru mezi inventář a nezřídka je i jeho důstojnou tečkou. Kapelu založili v roce 1993 Karlos a Blanka. Letos vydali společně s Pepou Klíčem nahrávku s výhradně Homérovými texty, což je jejich páté dlouhohrající CDr. Říká se o nich, že hrají jako když se zhuří družina praotce Čecha, vezme flétny a začne vyvolávat lesní bůžky.

Slovem provede Marek Sobola a Ivoš Krejzek, obrazem 1FPC Brno.

DOPORUČUJEME NAVŠTÍVIT:

VŮDŠTOK NENKOVICE
12.-13. července 2013
MASSIVE MUSTACHE
BADYAN
BIBLBROXX
UNCHARTED
SYNAPSE
DEEP KOŠ

více: verkn.wz.cz

HLUZOV UNDERGROUND - HRANICE
20. července 2012
DG307
ATOMOVÁ MIHULE
MONGOLOVY MĚSTSKÉ SADY
SPYTIHNĚV
KONFIDENT

KUBAFEST - BŘIDLICHÁ U BRUNTÁLU
2.-4. srpna 2013
HAVÁRNA
KVĚTY
MADEBYTHEFIRE
PRVNÍ HOŘE
B4
SHEEVA YOGA
MASSOLA
KAUFLANT
HUMAN PUPPET
NEKUŘ TOHO TYGRA
MOSKVIČ
SVATÝ JIDÁŠ
KONFIDENT
HC TRAMP
SIBÉRIJA
NEGERO
ZASADÍME PAŘEZ
MAKAK
více: www.kubafest.com

KONEC LÉTA - MEZIŘÍČKO U ŽELETAUVY
30. - 31. srpna 2013
METALURG
MONGOLOVY MĚSTSKÉ SADY
TYRŠOVA SPOLEČNOST
YLO AFRICKÝ SLON
HOKR
ŠPINAVÝ NÁDOBÍ
JÁ JSEM POZNAL
NEVIDIM
HYNKOVY ZÁMKY
CHÓR VÁŽSKÝCH MUZIKANTOV
MIRA KUBÍN
a další.
Dvě scény, výtvarno, poesie, kravál...
více: sopol.freemusic.cz

Info o akcích a ochutnávky: dratak.cz

Estetika Krákoru

Obec Ostopovice se rozkládá jižně od Brna. Doslova je odříznuta pruhem pražské dálnice. Vydáte-li se od zastávky příměstské dopravy Branky do kopce... projdete-li novostavbami – pořád rovno do kopce – přijdete až na kraj lesa. Cesta je asfaltová, ale postupně se stává méně a méně udržovanou, aby nakonec přešla ve výmoly zbrzděnou cestu polní, která vede k přilehlé chatové oblasti. Cestou musíte minout betonový dálniční podjezd. Jde o torzo říšské dálnice Vratislav – Vídeň, jež měla procházela katastrem Ostopovic... louka, betonové torzo...

Pohledy do krajiny

Dnes je horký červnový den – slunovrat. Po ránu čerstvý vítr rozznívá klasy nezralého obilí... šumí, seriálně se vlní... na obzoru vyrůstají pestobarevné fasády brněnských sídlišť a panorama uzavírají Hády... obyčejné vizuální elementy. Na dálnici panuje rušný provoz... monotónně jedoucí série aut.

Tóny krajiny

Louka byla posekána a postupně na ní vyrůstají improvizovaná přístřeší. Louka je obsazena... stojí zde polní kuchyně, mobilní toalety, několik stanů a parkují auta. Slunce v nadhlavníku svítí nadmíru jasně. Pivo teče proudem. Něco se chystá... Krákor: Ciment, Jinovatka, Spytihněv, Milano, Stará dobrá ruční práce, Mongolovy městské sady, Old Minka Band, Kontroll, Hrozně, Ruce naší Dory, Pohlavní nádraží, Hokr, Tyršova společnost, Ylo africký slon, Nicmoc kvintet, Fkleci, Česnekový hlavy, Skrytý půvab byrokracie, Kabinet dr. Caligariho, Klec, Burgtheater, Blaho 19, Čočka, Špinavý spodní prádlo, Hynkovy zámky... skrytý půvab názvů... Krákor donekonečna rozmazává, podkopává, podvrací podstatu postindustriální, postmoderní společnosti... Život si lze ulehčit frází a konstatovat: *Umění není krása, nýbrž myšlenka...*

Koncept Krákor

Vybočení z reality... na příměstské louce se utábořilo a postupně rozpojí několik stovek jedinců druhu Homo Sapiens... Padlo slovo postmoderna... skutečnost předčí představu... za několik hodin se smázne make-up až na kost a následuje cesta vnitřním vesmírem až na dno. *Tápám se ve slovním balastu.* Krákor je kolektivní dílo... utkvělá myšlenka... hudební festival pod širým nebem... další pokus... další fráze. Umělecká díla, která jsou okamžitě srozumitelná nemají dlouhého trvání... Je Krákor umělecké dílo? Rozhlédnu-li se kolem potom konstatuji... marnost ad libitum, pokus o utopii undergroundu se utápí v alkoholu a ztroskotává na útesech paradoxu... rozpor květů a hnoje.

Lesk a bída undergroundu

Underground, tak jak ho chápal Magor, byl společenstvím přátel, kteří se kolektivně *se zběsilou pokorou* vymezovali poklidnému střednímu proudu. Pořádku odporovali neuspořádaností, čistotě špinou a šmíře... V bahně konsumismu se rodí Krákor... více versa Krákor je odpad... setkání vymletých fetáků a zmaštěných mániček... a kapely hrají a kapely zpívají... jednou více, jednou méně srozumitelná poselství... Nejme jako oni! Jsme děti vaší špiny... nesrozumitelné zaumné, dadaistické kreace, které si nezadají s delirantními vizemi... ryba je modrá a svoboda rudá omezována pouze autocenzurou. Nevaž se a odvaž se! Krákor se střednímu proudu nevymezuje. Krákor střední proud pohltit a semlel. Naráží na tu na sebe prázdnota a hmota, klid a pohyb, kázeň a chaos, pořádek a zmatek... Na organickou syntézu zapomeneme. Postupně vzniká agregát myšlenek, sémantických vzorců... ohlušující hlušina tvárná jako plastelína.

Dictum simplex

Z hnoje se zrodil a ze dna povstal Krákor.

Milan Hausmann

Tiráž

Uši a Vitr č. Krákor 2013 speciál • noviny Potulné akademie • s pomocí Boží a přátel společnosti Christiania • adresa redakce: Vetus Via, Poštovská 4h, 602 00 Brno, telefon 723 025 974 • za redakci odpovídá Jaroslav Erik Frič • číslo připravili: Fido, Honza Bartoň a Milan Hausmann • v evidenci periodického tisku pod č. MK ČR E 19773 z 18. 10. 2010 • doporučená cena 20,- Kč + volitená příloha CD sampler Krákor 2013